

საქონლის 30 აპრილი

კლდე მე-87 წელიწადის მემორიალური წიგნი... მემორიალური წიგნი...

მთელ მნიშვნელობას დედა-ბაბა, მის საძირკვლად გრ. ვიტრუს მიანდა...

წინდაწინ არ იქნა გათვალისწინებული...

ვალი არ არის. მას ერთდროული განსახლებული მნიშვნელობა არა აქვს...

შემა და ბოლოს ხელში ეგრედ წოდებული...

კონეო, რომ მთავრობის მხარეში...

მეტად საინტერესო საკითხს არჩევს... მემორიალური წიგნი...

ამის შემდეგ, მართლაც, რაღაც საკვირველად...

სახელმწიფო საბჭოს და სახელმწიფო...

სათაობროს ბატონი წყნარა ნა...

შემა და ბოლოს ხელში ეგრედ წოდებული...

კონეო, რომ მთავრობის მხარეში...

სახელმწიფო საბჭოსათვის

გაგრძელება საბჭოსათვის... სახელმწიფო საბჭოს და სახელმწიფო...

ეს საკითხი კი მე-87 მუხლის წარმოშობას...

იქ, სადაც სახელმწიფოს სივრცე ხელს...

სათაობროს ბატონი წყნარა ნა... სახელმწიფო საბჭოსათვის...

შემა და ბოლოს ხელში ეგრედ წოდებული...

კონეო, რომ მთავრობის მხარეში...

კონეო, რომ მთავრობის მხარეში...

პროცესული შენიშვნები

დღევანდელი მთავრობის დაუშვებელი წყურფილი...

ნა ხმისა, რომ არა გვექონოდა თავი... სახელმწიფო საბჭოსათვის...

შეგნება ისეთს სავსებს, რომელთაც შეგნებები...

როგორც უნდა მუშაობა. გონების წინ ედობება...

და 11-12 საუკუნე ფილოსოფოსები... სახელმწიფო საბჭოსათვის...

ლო შემდეგ მოსაზრებანი, რომელთაც გამოუსტუმ...

ამ შემთხვევაშიც არის კანონიერი გზა: მთავრობა შეეფეს სთხოვდა, რომ ორივე პალატა დაესახიფებინა (ხმები მარცხნივ: მართალია). მაგრამ პალატა დათხოვნი მხოლოდ იმპროვიზაციით მთავრობას შეუძლებლობას წარმოადგინა მეთქი. მთავრობის საკითხი სწორედ ასე ესმოდა და ამად დროს იკლარა, რომ პალატათ დიდი უფლება აქვთ, უფლება შეეფეს კანონპროექტების უარყოფისა—მთავრობამ გადისწყვიტა, რომ განჩინე მე-87-ე მუხლის ძალიან გაეყვანა, მით უმეტეს, რომ ამ აქტს სათაბიროც მიიღებდა. სათაბიროში ისეთ კანონს შეტანა, რომელიც მისთვის შეუძლებელი იქნებოდა, რასაკვირველია, უდიდესი მოუსაზრებლობა იქნებოდა. და აი, ამ მოუსაზრებლობის უქონლობა და კანონპროექტის 87 მუხლის ძალიან გაყვანა, იმ პროექტისა, რომელიც სათაბიროში მიიღო შესაღვენად, მოტყუებად, მლოქველობად ჩამოგვარავს. გვაბრძობენ, რომ პალატების მოქმედებათა შეწყვეტა სტელდუნდა შეეჭვებით, და 87 მუხლის ძალიან გაეყვანათ ის კანონი, რაც საბჭომ მე-88-ე მუხლის ძალიან უარყო. მაგრამ, ბატონებო, რაც ეხლა აქ მოხდა, იმას სათაბირო სხვა დროს ჩუმად დაჰყავდებოდა ხოლმე. წერილი კანონპროექტის კი არა, მაგრამ სტარობრიადლებს შესახებ კანონის გაყვანას კი მოგაფანებთ. მოგხსენებთ, რომ ამ კანონის გაყვანის დროს შედეგად და ეხლა საჭიროა მხოლოდ უკანასკნელი სანქცია (...არა უკანა) ეს სათაბიროსთანაა უთანხმოება და კანონი ჩამოშორდება (...). არავისთვის საიდუმლო არ არის, რომ სათაბირო თავის კრებათა შეწყვეტამდის მოისმენს, რომ მთავრობა შეეფესა სთხოვს არსებულ კანონის აღდგენას (ხმები მარცხნივ: არაო? ეს უმსგავსებელია, 87 მუხლის ძალიან (მარცხნივ სიცილი და ხაურობა).

დვიტ ბუნებაა. პანტიუსები იყენებენ ზელონივი და შეგვლიც. პანტიუსმა არა სწამს ღმერთი როგორც ბუნებისაგან გამოყოფილი და თავისთავად არსებული ძალა. ასეთს ძალიან აღიარებს ღმერთს დევში და თეონში. დღევანდის წარმოდგენით ღმერთი მსოფლიოს გარეშე იმყოფება. ღმერთმა შექმნა სამყარო, ამისთანავე ერთბაშად შექმნილი სამყარო იმდენად სრულია, რომ ღმერთი აღარ ერევა სამყაროს ცხოვრებაში. დეივისის მიმდევრებმა მე-18-ე საუკუნეში ითვლებოდნენ დეოლოტრი და რუსისი. თეონში მხოლოდ იმით განსხვავდება დეივისისაგან, რომ მისი წარმოდგენით ღმერთი სამყაროს შექმნის შემდეგ, ასევე ეთქვამთ, განაგებს მას, ეხმარება განიერს არსებათ თავის დანიშნულების განხორციელებაში. თეონში სახელობენ ქრისტიანულ მსოფლმშენებლობაში გამოისახა.

ასეთია ის უმთავრესი მიმართულებანი ღმერთის არსებობის პრობლემასა და სარწმუნოების შესახებ. ამისდამხედვით, სულ სხვადასხვანაირი ხასიათს იღებს სარწმუნოებრივი სულიერი განწყობილება მოსწრებულ ადამიანში. შეეჩერდებით მხოლოდ იმ სულიერ განწყობილებებში, რომელსაც განიცდის დეისტრი და განსაკუთრებით კი თეისტრი. დეისტრი თავიანთს სტუმს თავის ღმერთს, რომელმაც შექმნა ყოვლიად სული სამყარო; თეისტრი თავიანთს ცუბსთან ერთად განიცდის განსაკუთრებულ დამოკიდებულებას უმადლეს ძალასთან, რადგანაც ეს ძალიან წარმოდგენილი ჰყავს მას, როგორც მოსწრებულად; ქრისტიანობა, როგორც თეისტრი მსოფლ-მშენებლობა,

ადგილი მისაბედრობა, რომ სათაბიროს დადგენილება, რომ მის მოქმედებათა ბუნებრივ შეწყვეტის წინ არ მომხდარყო, მაშინ მთავრობა იძულებული იქნებოდა, რომ ხელისუფლებად შეეწყვიტა სათაბიროს მოქმედება, ვინაიდან, შეუძლებელია, ბატონებო, შეუძლებელია, რომ 10 მილიონი რუსის ხალხი გავამწაროთ მხოლოდ იმით, რომ სახელმწიფო მანქანაში რაღაც უთანხმოება მოხდა (ტაში მარჯვნივ). ცენტრად დადგინეს ისინი: ვაშა. მარცხნივ სინინი და ხმაურობა. თავაჯდომარე ზარსა რეკს). შეუძლებელია, ბატონებო, რომ რაღაც თეორეტიკულ მოსაზრებათა გულისთვის 1500-ზე მეტი სტარობრიადული თემი მოისპოს და ამ ხალხს აეკრძალოს, ცუდი საქმის ჩადენა კი არა, ლოკოკვა. აეკრძალოს ის, რაც შეეფეს უბოძა (ხმაურობა). ამ შემთხვევაშიც სათაბირო მთავრობას იძულებულს ხდის მე-87-ე მუხლი მოისპოს. ამაში ვერავითარ უკანონობას და ვერავითარ უწყობის ვერა ვხედავ (ხმები მარცხნივ: კარგი კარა ხარ!). სამაგიეროდ მეგონა, რომ იმავე ორატორს, რომელიც მოვისხენივ; ბრძოლაში გამოთხოვება უნდა სწვენებოდა, მაგრამ მთავრობის მხრივ კი არა, სათაბიროს მხრივ მთავრობისადმი, და მთავრობისა კი, ამ თეორიის მიხედვით, უეკველია, თავი უნდა შეეკავებინა. ყოველ საკითხის საქარო სიმაღლემდის აწევდა (ხმა მარცხნივ: თაკით) შესაძლებელია, მაგრამ სახელმწიფოფორმირვი იქნება ეს საქმე? მართალია მე-87-ე მუხლი უკიდურესისა შეუალეობაა, მაგრამ, ბატონებო, ეს მუხლი მთავრობას გამოუკვეველ მდგომარეობიდან გამოსვლის ნებას აძლევს. აი მთავალითა: ვთქვათ, სიმშობის დროს, პალატანი ცუფრების თაობაზე რომ ვერ შეთანხმდნენ და დამწყულთ დამხარება დაუფიანდნენ, როგორ გგონიათ, მთავრობამ უკიდურესისა შეუალეობას უნდა მიმართოს თუ არა? აქაც სწორედ ასეა. სტარობრიადლები სულიერ სიმშობს განიცდიდნენ, მაგრამ არც დასავლეთ გუბერნიების კულტურული ინტერესები იყო ამაზე ნაკლები. მაშინ გუბერნიები სრულად დასრულებულ ჩვენი კანონმდებლობის უმწიფობის მსხვერპლად რად უნდა

ბის დამწერს, ან კიდევ უბრალო მორობებს. ი. გრიშაშვილის რითმებიცა აქვს და საშეყო ლექსებიც. მაგრამ ეს კიდევ იმის მომსაზრებელი არ არის, რომ ი. გრიშაშვილი მხოლოდ საშეყო ლექსებსა სწერდეს, ან კიდევ მისი პოეზიის მნიშვნელობა მხოლოდ რითმების სილამაზით განისაზღვრებოდეს. ი. გრიშაშვილი ძალიან მრავალმხრივია, მხოლოდ საჭიროა ჩაკვრება და თავიდან მოშორება იმ აზრისა, რომ ი. გრიშაშვილი მხოლოდ კოცნაზე სწერდა. თუ გარეშეაბამ ხელი არ შემიძლია, ი. გრიშაშვილის პოეზიის შესახებ დავუწერ კლდე შენიშვნას, ეხლა კი მოვიყვან მხოლოდ ერთს ლექსს, რომელშიაც გამოისახება ავტორის რელიგიოზური სულიერი განწყობილება. პოეტს ბევრი ტანჯვა გამოუვლია, ბევრი რამ უნახავს, ბევრთა გულს ჩაქსოვია, მაგრამ მინც ღმერთი ვერსად უნახავს, ვერ უნახავს უმადლესი ძალა. სასოწარკვეთილი პოეტი მიმართავს ნიავს:

„ზუმაღ, ზუმაღ, მთის ნიავსა!
ფრთა; ფრთა ზემს ტუჩს აჩ შესახს,
გეგბ ღმერთს ძალმა მიანც
დაშეიზმანს.—დაცხისოა.“

ამ შემთხვევაში ღმერთის ძიების სურვილი პოეტში იწვევს არა თანდაყოლილი მისწრაფება ადამიანის უმადლეს ძალისაკენ, არამედ უმიერობა:

„ქეა ვინ მოსთყვას, სად არ ვეყავ,
ვის გულს მე არ ჩაგვქსოვე,
მაგრამ მანც ზემო ღმერთს
აქ არის ჩამოყალიბებული მისწრაფება უმადლეს ძალისაკენ,
აქ ჩვენ ვხედავთ, მხოლოდ

ქცეულიყენენ? იმიტომაც, მეტყვიან, რომ ამ გუბერნიებს აქამდის უერობად უტყვობდა და უამისოდ ეხლაც ელოდადწავიდა, იმიტომაც, რომ დასავლეთ გუბერნიების ერთობის საკითხი რუსეთის საერთო საკითხს არ წარმოადგენს და ამიტომ მისი უდიდეს საკითხად წარმოდგენაც შეუძლებელია. კარგი, მაგრამ სიმშობისა და სტარობრიადლების საქმეც, რუსეთის საერთო საკითხს არ წარმოადგენს! დასავლეთ გუბერნიების საკითხი მარტო გეოგრაფიულ რამეს კი არ წარმოადგენს, არამედ უფრო მეტს, სახელობარ იმას, რომ რუსეთის სახალხო წარმომადგენლობას, პირველად წარადგინა ასე დრმა ნაციონალიზმი საკითხი. აქამდის, ამაში საკითხთა გადწყვეტაში ხალხს ჯერ მონაწილეობა არ მიუღია შეიძლება ეს არის მიზეზი, რომ ხალხი თანდათან გულს იკრუებს ჩვენზე. ხალხის შემებრთვებელი გრძობა ჰქვობოდა და სუსტდებოდა. უკან რომ მივიხედოთ და ჩვენი ცხოვრების წარსულს რომ შევიხედოთ, რეაქციონერი, რომ რუსულ შობლიურ გრძობით განაფებული მხოლოდ ორი მეფობა გვაქვს. ეს არის მეფობა ეკატერინე დიდისა და ალექსანდრე მე-3-ისა. მაგრამ ეს გრძობა მხოლოდ იმპერატორ ნიკოლოზ მე-2-ის დროს განხორციელდა. ჯერ არ ყოფილა ისეთი სერიოზული კანონი, როგორც დასავლეთ გუბერნიებისა. ამ კანონში არა რუსთა და ჩავგრა კი არა, არამედ თვით რუსთა უფლებების შენარჩუნება იყო.

იმ უფლებათა დაცვა, რომლების მეშხებოდა ჩვენი სახელმწიფო დასავლეთ საზღვრებზე, მუდამ ჩვენ სახელმწიფოებრივ ინტერესების დაცვას ახერხებდა (მარჯვნივ ტაში და ხმები: ვაშა). თუ მხედველობაში მივიღებთ იმას, რომ პალიონლები ჩუმად არიან, მაგრამ უხარიათ, რომ ებრაელების ცულკე კურბოში გამოყოფით, პოლონელები მათ გავლენისაგან დაიხსენით, თუ პრიბალტის მხრის გერმანელები ესტონელთაგან დასაცვად ამავე გამოყოფას მოითხოვენ, მაშინ ნათელი მხედველით, თუ რადღენად სასურველი იყო ჩვენი პროექტი, რომლითაც დასავლეთ გუბერნიების რუსთა მოსახლეობის

ინსტინქტიურს მისწრაფებას, რომელსაც ამასთანავე ჰბადებს დაუკმაყოფილებლობა. რეალურმა სინამდვილემ პოეტი ვერ დააკმაყოფილა და ისიც ზეგრძობიერ სახეფოსკენ მიისწრაფვის, ღმერთს ეძებს. სრულიად წინააღმდეგი მიზეზები წარმოშობენ რელიგიოზური სულიერი განწყობილების მეორე პოეტის გულში. მე მოგახსენებთ ი. მჭედლიშვილის ლექსზე, რომელსაც სახელად „ერთი ღმერთი ჰქვია“.

„ვიშ სისხრული ვიშ ატარებას!
ცამ გადოვანა შავი დრბუდეა;
მზემ გადმოწყება წარმართ ქვეყანას,
შემთანა სუფანს ბნელა.“

ეს არის სურათი ბუნების სილამაზისა. აღარ არსებობს არც „შევი დრუბელი“, არც „ბნელი სუფანა“, ქვეყნად გამეფდა მზე, სიმბოლი სილამაზისა და სიმშენიერისა. ბუნების ამ სისრულეს აღტაცებაში მოჰყავს პოეტი, გულში ნეტარ გრძობებს უღვიძებს და მისთვისაც ცხადი ჰხდება, რომ მან ღმერთი იპოვა.

„დაღეს სხალოდ ერთამ დმერთი ვიწამე,
თეთ გუხდა მისი სსუფუგვეაქა;
პოეტი იწამა ღმერთი, რომელიც, როგორც ეტყობა, აქამდის არა სწამდა. არამც თუ იწამა, მან თავისი საკუთარი პიროვნება ღმერთის „სსუფველად“ ვახდა. ეს კი იმის მომსაზრებელია, რომ პოეტის სული შეუერთდა უმადლეს ძალას, შეუერთდა ღმერთს. ამ შეერთებას ის მოჰყვია, რომ პოეტი უყვავდა გმადლ. უშიბ იამს შესცვლილი და მე კი შეუბრძვული დავჩეზობ“, სწერს პოეტი.

ჩვენი სახალხო ნორჩ წარმომადგენლობის გამომგვრებელი ამბავი მოხდა (ტაში მარჯვნივ, ხმები: ვაშა. სიცილი ცენტრში და მარცხნივ, ხმები მარცხნივ: „სახალხო წარმომადგენლობის დამცველი“). სათაბიროს პატრიოტულ გრძობის აღფრთოვანება, დასავლეთ გუბერნიებში რუსულ ერობის შესაქმნელად ნაშობი, მეფემ მოიწონა და დაფასა (მარჯვნივ ტაში და ხმა: ვაშა. მარცხნივ სიცილი).

ახალი ახგავნი

დ. ი. მანთაშვილის ანდერძი.

28 აპრილს ტფილისში მოახყენეს ა. ი. მანთაშვილის გვამი. ამავე დღეს, ნაშუადღევს 4 საათზე, გახსნეს კრისი ყუბი, სადა განხილეს ტფილისის ანდერძი ინახებოდა. როგორც ანდერძიდან სჩანს, ა. ი. მანთაშვილს ქონება ჰქონია მხოლოდ 20 მილიონ მანეთად. აქედან ქალიშვილებისთვის დაუტოვია თითოეულისთვის 800,000 მან., ნათესავ ხარაზოვისა და მირმანაოისთვის თითოეულისთვის—300,000 მან., საქველმოქმედო საქმისათვის—200,000 მანეთი; ხოლო დანარჩენი თანხარად უნდა გაეყოფნა შვილებში. ამრიგად ის ხმები, ა. ი. მანთაშვილი კავსისი უნივერსიტეტს ანდერძით დაუტოვია, უკვე გამოართლა. როგორც ამობუნენ, ანდერძი არ ყოფილა შედგენილი თანახმად იურიდიულ მოთხოვნებისა, რის გამოც მოსალოდნელია ამ ანდერძის გაუქმება და მემკვიდრეთა შორის ოპის დაწესება.

ახალი წიგნი. რედაქციამ მიიღო ქართული წიგნი: „ბამბის თესვა-მოყვანა“ ნ. ტარატინოვისა, გამოცემა სამეურნეო ურჩინალის „მოსავალი“-სა. წიგნის ფასი 5 კაპ.

თავ. ალექსანდრე მიხეილის ძე არღუთისკი-დოლოგოროვი და მტკიცებულ იქნა ტფილისის ქალაქის მოურავის მოადგილე.

ტრამვაი. 1 მაისიდან ძალაში შევა ტრამვაის მომოსვლის სახაფხელი განაპირა ადგილებიდან ვაგონისა და პარკისაკენ ღამის 12 საათზე გამგზავრებით.

უფრო ნათლად და მეაფილად გამოხატული ღმერთის ძიება ბაბილიონს პოეზიაში. ბაბილიონს პოეზიის განვითარებას თანდათანობა ემშენევა. ღმერთის ძიება მასში თანდათანობით ხდება და ბოლოს მისტიკურს ხატს იღებს. პირველ ხელში პოეტი კიდევ ებრძვის ნეცას. იგი მთლად დავაშირებულია მიწასთან, როგორც რეალურ სინამდვილის სიმბოლოსთან.

„ტუდეა, ვერ დამძღვე მსუხუქ აცხატთ,
აქ სინამდვილეს არ დაგმორადებო“-
სწერს პოეტი.

„ზეტას რას ვერწი?—აქ მამრავლთ ვუძღვნი
ნახ სივარჯულოთ გუფის ძეგლსა?—
ასეთს ბრძოლას უტბადებს პოეტი ზეკას. ვადის ხანი. პოეტი უნდა გარო მსხვერპლით აღარ კმაყოფილდება. მას არ უნდა, რომ მხოლოდ ზღვარად შეეწიროს „მშვერალი“.

„ჯურათ ნაწნი ვარ, ძალ დაფინთ სსუქ,
სოფლათ სოფლსხევე ერთამ მწუქ-
რათ:—
მიუფარს ბუნება, მიუფარს მე ხალხი
და ჩაკრულთ გუნეს ზემო წყლულთა!
პოეტი ზხად არის კვლავ განიგრძობს ბრძოლა თავის მოძინთვის, მაგრამ მისი კი აღარ უნდა, რომ ამ ბრძოლაში მასთანავე ერთად მისი „ფიქრებიც“ იმსვენობლოს:

„არ მინდა ჩაქრენ ზემო ფაქრები,
ბრძოლაში იმსვენებას ზემთანავე ერთად;
მსურს დედა-მამის მგერდს შემოყვ-
და ვარდაქანას ვუგვაფად... დმერთთა;
მიუხედავად ამისა, პოეტი მან კობრძვის, უკვე არა მხოლოდ მამრალი-

კავსისი სიძველეთა მცველი ვარი მხატვარი იოსებო მთაწილი. მისი პეტერბურგიდან ტფილისში ჩამოვა, სადაც სამხატვრო აკადემიის მონდობილობით ყარის ოლქში, საქართველოს ამ უძველეს ნაწილში, გაემგზავრება იკაურ ისტორიულ ნაშთების გამოსაკვლევალ.

ნამესტნიკის საბჭოში დღეს განხილულ იქნება საქმე გორის მზარის უფროსის თავ. ნ. ა. ვახვახიშვილის, საქმის მწარმოებლის თავ. ნ. ე. აფაქიძის, რეგისტრატორის ვ. ი. ლალიაშვილის და სხვათა, რომელთაც სამსახურის დროს ბორტ-მოქმედებათა ჩადენა ბრალდებთ.

თამარ ცხეთის ვახამართლება. დღეს ქართულ თეატრში დანიშნულია „თამარ ცხეთის“ განამართლება. საბრალდებულო ოქმი უკვე ჩააბარეს დამცველთ—გოსანს ავაქისა და ი. მაქვარიანს. გოსანი ავაკი ილპარაკებს შემდეგ თემაზე: „ფილოსოფიური მსჯელობა ადამიანის ბუნებაზე და კერძოდ ქალზე, საუბარი სიყვარულზე და განხილვა თამარის ცხოვრებისა“. ვებრად წაიკითხავს პოემის საუკეთესო ადგილებს.

განჩრეკა და დაპატიმრება. 27 აპრილს, ნაშუადღევს თავიანთ ბინებზე კასხროკეს და დაპატიმრეს: ნაფიცი ვეჭილი ნ. ზ. ელიავა, ა. ჩხენკელი და მესტამეკი. თავართქილად.

„სახალხო საქმის“ რედაქციამ. სხვებთან ერთად დაპატიმრებული მეფუტკრე ა. ვულაძე უკვე დაპატიმრებულია.

ტფილისის სასულიერო სემინარიის ძველ შენობა. 28 მარტს სემინარიის მთავრობამ ქართლ-კახეთის სინოდალურ კანტორას გადასცა, თანახმად უწ. სინოდის დადგენილებით.

სახალხო სახლი. დღეს, საღამოს, სახალხო სახლთან არსებულ ქართულ წარმოდგენების მმართველ წრის მიერ წარმოდგენილი იქნება „მსხვერპლი“ დრ. მ მოქ გედევანიშვილისა. რეისორი ბულე მდივანი. ადგილებს ფასი 5—50 კ.

სალიტერატურა დღეს სახალხო სახლში. ხვალ (დღით), 1 მაისს, ზუბალოშვილების სახალხო

თავის, არამედ „სიყვარულის წმინდა ტაძრისთვის.

„...და მივაბრძოდი. შეხლავ მსურდა დაღ სისრულეს წმინდა ტაძრამ.“

ეს უკვე ის საფუტურია, საიდანაც უნდა დაიწყოს ძიება უმადლეს ძალისა, ღმერთისა. სამყარო დიდად სისრულე“ არ არის. მსოფლიოში ბევრი რამეა ისეთი, რასაც ვარფერი საერთო არა აქვს ღიად სისრულესთან“. ამას პირველის შეხედვისთანავე იგრძნობს პოეტი.

„ზუგებს გახურობადას წიხ შეუგება სიგარედეკ... არა-არა მშრადი...“

პოეტი ღიად სისრულეს წმინდა ტაძრას ეძებდა და ხელში კი შერჩა „სიცარიელე“, არა არა მშრადი...“

პოეტმა ვერ ჰპოვა „სისრულე“ იქ, სადაც ეძებდა. ეს ისეთი მომენტიცა, როდესაც პოეტი უვიდურეს სასოწარკვეთილებაში ვარდება. „სისრულის“ ძებნას ისევღარი მოიშლის, მაგრამ პირველ ხანებში მან მიანც არ იცის, როგორც მოიქცეოს. ძველი ღმერთი დემემო, ახალი ჯერ ვერ უპოვია. ამიტომ პოეტს ის ღადარჩენია, რომ მწარედ წარმოსთქვას:

„შეგროვ ცხაყვარებუ, უკულა დღეაქ ვუკლავ იმსვენება, წამართვა ვუკლავ და მიმართვა დარბობ-ტარკა, იამად, მწარად და მარტო-ხეჯა! სასოწარკვეთილებაში ჩავარდნილი პოეტი ამბობს:

„ნ განიჭრეთი სოფლის გარეშე, ფართავ არე, ფართავ ვეფთა—
დარბობ-ტარკა მამუი გუფით თად; გუგრბი სოფელს, დამწრწო, ვით სუქა!
იტანჯება პოეტი გამაურკვეველია მით.

„ღიად მშის სხეობს, ზემს სთავუ-
ნას,
რათ გუგარებუ, ან რადათ ვეფთა?!

